

Γιώργος Αθ. Χατζηλάκος

(του Κώστα Τζανακούλη)

Τον Γιώργο Χατζηλάκο τον ήξερα από τις συγκεντρώσεις του Γεωπονικού Συλλόγου Λάρισας και όχι μόνο, από τα τέλη της δεκαετίας του 70. Το φθινόπωρο του 79 διορίστηκε στο ΚΑΤΕΕ Λάρισας όπου ο Χατζηλάκος υπηρέτούσε ήδη ως καθηγητής στην ίδια σχολή την ΑΣΤΕΓ. Στο πρώτο συμβούλιο της σχολής όταν με παρουσίασε ο διευθυντής ήταν ο πρώτος που με ρώτησε τι έκανα πριν και όταν είπα ότι είχα κατάστημα γεωργικών φαρμάκων είπε ότι αυτό είναι καλό να έρχονται καθηγητές που έχουν εμπειρία από την Ελληνική Γεωργία. Έκτοτε οι σχέσεις μας έγιναν πιο στενές αφού συνεργαστήκαμε σε πολλά επίπεδα, γεωπονικό σύλλογο, ΓΕΩΤΕ Κ. Ελλάδας, ΠΑΣΕ Αχελώου, Δημαρχία κλπ. Έμενε στην οδό Λατάνιας μια οδό κοντά στην εκκλησία του Αγ Κωνσταντίνου κάθετη της Θεοτοκοπούλου που έμενε ο δήμαρχος Αρ. Λαμπρούλης. Περνούσα συχνά από κει και μια φορά που συναντηθήκαμε έξω από το σπίτι του μου εξήγησε γιατί ο δρόμος πήρε το όνομα αυτό, διότι υπήρχε ένα δέντρο Λατάνιας που με δική του παρέμβαση και διασώθηκε και έδωσε και το όνομα στον δρόμο. Δυστυχώς δεν μπόρεσα να ανταποκριθώ στο κάλεσμα του να πιούμε ένα τσίπουρο στο σπίτι του.

Το 1992 είχαμε μια συνάντηση στην Καρδίτσα για τον Αχελώο και πηγαίναμε με το δημαρχιακό αυτοκίνητο, ο Δήμαρχος Αριστείδης Λαμπρούλης, εγώ ως πρόεδρος του ΓΕΩΤΕ Κεντρικής Ελλάδας και ο Γιώργος Χατζηλάκος ως μέλος της ΠΑΣΕ Αχελώου. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού δεν θυμάμαι πως ήρθε η κουβέντα για την Θεσσαλία και πως αυτή το 1881 μπήκε στο ελληνικό κράτος, ο ένας υποστήριζε ότι αυτή προσαρτήθηκε και ο άλλος ότι απελευθερώθηκε, μέχρι να φτάσουμε το ζήτημα δεν λύθηκε

αφού ο καθένας είχε τα επιχειρήματα του και δεν ξέρω αν συνεχίστηκε άλλου και αν συμφώνησαν ποτέ πάνω σ αυτό το θέμα. Ήταν απολαυστικοί και οι δυο δεν έβγαλα κιχ μέχρι την Καρδίτσα. Μια άλλη φορά σε συνεδρίαση του ΔΣ του ΓΕΩΤΕ που τον είχα καλέσει κάτι ειπώθηκε από κάποιον που στη συνέχεια το πήρε πίσω αλλά ο Χατζηλάκος είπε το αμίμητο «τα καρφιά βγαίνουν αλλά οι τρύπες μένουν».

Παρ όλο ότι ήταν απόλυτος στις απόψεις του ήταν καλός συζητητής, μ άρεσε να τον τσιγκλάω για διάφορα θέματα και μετά τον απολάμβανα να αναπτύσσει τις απόψεις του. Αεικίνητος και πολυγραφότατος, είχαμε αμοιβαία συμπάθεια γιατί μας ένωναν πολλά και μας χώριζαν λίγα που γι'αυτά δεν συζητούσαμε σχεδόν ποτέ. Ήταν και εργασιομανής και έτρωγε πολύ χρόνο με τις ελιές του στις πλαγιές του Λιτοχώρου κοντά στον αγαπημένο του Όλυμπο. Της παλιάς καλής σχολής με ένα μολύβι πάντα μαζί του και σημειωματάριο. Όταν βραβεύσαμε τους ευδοκίμως τερματίσαντες την επαγγελματική τους σταδιοδρομία συναδέλφους γεωπόνους δεν ήρθε ποτέ να πάρει την πλακέτα. Είχε την δική του άποψη που θα την πω άλλη φορά. Και κάτι τελευταίο, είχε διαβάσει την διδακτορική διατριβή του Κώστα Καραμανλή και διαφωνούσε σε κάτι, με πίεζε να του κλείσω ραντεβού όταν θα περνούσε ο Καραμανλής από την Λάρισα για να του πει που δεν συμφωνούσε. Δυστυχώς αυτό το ραντεβού δεν έγινε ποτέ.